Acatistul Maicii Domnului la icoana de la Nicula (al doilea acatist)

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula (15 august şi 8 septembrie):

https://www.academia.edu/44442208/Icoana_f%C4%83c%C4%83toare_de_minuni_a_Maicii_Domnului_de_la_M%C4%83n%C4%83stirea_Nicula_15_august_%C5%9Fi_8_septembrie_

https://archive.org/details/ic.-md-de-la-nicula

https://www.slideshare.net/steaemy1/ic-md-de-la-nicula-edit

***

Materiale despre Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula:

https://independent.academia.edu/emystea/Icoana-Maicii-Domnului-de-la-Nicula

https://archive.org/details/@steaemy?query=Nicula

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=nicula

&&&

[Preotul: Bine este cuvântat Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

De nu este preot se zice: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Preotul: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Apoi **troparele** acestea, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Preasfântă Fecioară, l-ai binecuvântat pe preotul Luca din Iclod să picteze cu măiestrie prea sfânt chipul tău şi pe Ioan Cupsa din Nicula să cumpere de la preot icoana şi cu mulţumire să o dăruiască Bisericii parohiale din Nicula, ca toţi creştinii care se vor închina ei să-I cânte lui Dumnezeu: ***Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!***

Icos 1

Icoana Povăţuitoare a fost zugrăvită în anul 1681 şi adusă în Biserica parohială, unde a fost cinstită cu multă evlavie de creştinii din Nicula. Aceştia au prea mărit-o pe prea curata Fecioară Maria, a cărei privire este încântătoare şi nu poate fi descrisă în cuvinte. Vestea despre frumuseţea icoanei s-a răspândit rapid în rândul creştinilor din satele vecine Niculei şi aceştia au venit în pelerinaj, să se închine Fecioarei, rostind:

Bucură-te, Povăţuitoare, că icoana ta a fost adusă în Biserica parohială în 1681, anul zugrăvirii sale;

Bucură-te, Preacurată, că Sfântul tău chip a fost cinstit cu multă evlavie de creştinii de la Nicula;

Bucură-te, Măicuţă Sfântă că privirea ta este încântătoare şi nu poate fi descrisă în cuvinte;

Bucură-te, că auzind de frumuseţea icoanei tale creştinii din vecinătăţile Niculei au venit să i se închine;

Bucură-te, binecuvântată, car prea sfânt al Celui ce şade pe Heruvimi;

Bucură-te, Maică Preasfântă care L-ai purtat pe Cel ce pe toate le poartă;

Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 2

În februarie 1694 un grup de călăraşi, ofiţeri austrieci din regimentul de la Gherla, au mers la Nicula şi intrând în Biserica parohială au privit cu admiraţie icoana Maicii Domnului. Aplecându-se asupra ei, au văzut cu mirare că din ochii Prea înduratei curgeau lacrimi şi cu toţii au strigat: ***Aliluia!***

Icos 2

Uimiţi de această întâmplare de care nu auziseră până atunci, ei au mers la preotul comunei, popa Mihaiu şi i-au spus ce au văzut. Blândul preot, cu frică şi cu smerenie a alergat la Biserică împreună cu călăraşii şi ajungând, a văzut şi el cum icoana lăcrima. Cu uimire gândindu-ne la această minune îţi spunem astfel Măicuţă:

Bucură-te, că din regimentul de la Gherla au venit călăraşii la Nicula;

Bucură-te, că grupul de călăraşi era format din ofiţeri austrieci;

Bucură-te, că privind cu admiraţie la Sfântul tău chip ei au văzut că acesta lăcrima;

Bucură-te, că ei l-au anunţat pe preotul Mihaiu, care venind la Biserică a văzut şi el minunea lăcrimării;
Bucură-te, chivot sfânt care L-ai purtat pe Hristos, Mântuitorul nostru;
Bucură-te, comoară sfântă de minuni şi de milostiviri;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 3
Vestea minunii s-a răspândit grabnic în satele din jurul Niculei. Oamenii acestor locuri au venit cu mic, cu mare să vadă lăcrimarea Maicii Domnului din Sfânta icoană şi toţi au strigat cu umilinţă: ***Aliluia!***

Icos 3
Cu mici întreruperi, lăcrimarea a durat 26 de zile. Mulţi dintre cei care s-au închinat icoanei, bărbaţi, femei de toate vârstele, mireni, preoţi au fost izbăviţi de boli şi necazuri şi toţi ţi-au cântat, Prealuminată, astfel:
Bucură-te, că 26 de zile a plâns chipul tău din icoană;
Bucură-te, că unii oameni, veniţi să vadă minunea lăcrimării, au întors icoana pe ambele feţe;
Bucură-te, că înfricoşaţi de adevăr, aceştia s-au închinat chipului tău şi au plecat întăriţi în credinţă;
Bucură-te, că mulţi dintre cei care s-au rugat icoanei tale au fost izbăviţi de boli şi de necazuri;
Bucură-te, cădelniţă care ai purtat în tine focul Dumnezeirii şi darul Duhului Sfânt;
Bucură-te, Fecioară lăcrimândă, mireasmă a darurilor dumnezeieşti;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 4
Mulţi credincioşi, cu batistele au şters lacrimile ce curgeau din ochii Maicii Domnului, ca nişte izvoare curăţitoare şi sfinţitoare şi păstrându-le cu pioşenie au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 4
Printre cei care au şters lacrimile Preacuratei şi le-au păstrat ca pe un lucru drag sufletului lor a fost şi comandantul garnizoanei din Dej. Acesta a verificat dacă icoana lăcrimândă nu ascundea vreo înşelătorie, dar s-a convins repede de adevăr şi a şters lacrimile Fecioarei cu batista sa, pe care a păstrat-o ca pe un odor nepreţuit; iar noi credincioşii cu smerenie rostim către tine, Preacurată, astfel:

Bucură-te, că mulţi dintre cei veniţi să vadă icoana lăcrimândă, cu pioşie au şters lacrimile sfinte;
Bucură-te, că toţi aceştia au păstrat batistele sau năframele respective ca pe un sfânt odor;
Bucură-te, că printre ei a fost comandantul garnizoanei venit la Nicula să cerceteze minunea lăcrimării;
Bucură-te, că înţelegând adevărul el a păstrat batista cu lacrimile sfinte ca pe un lucru drag sufletului său;
Bucură-te, Maică a Iubirii sfinte, care înflăcărezi sufletele;
Bucură-te, locaş al Luminii care a gonit de pretutindeni demonii cei întunecaţi;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 5
Printre cei care s-au convins că lăcrimarea icoanei Maicii Domnului este o minune adevărată a fost şi nobilul Corniş, de lângă Dej. Bărbat evlavios şi cu dragoste cuvioasă către Maica Domnului, acesta a hotărât ca icoanei să I se asigure un loc de mai mare strălucire, la castelul său de lângă Dej şi i-a cântat Preacuratei: ***Aliluia!***

Icos 5
Cu mare paradă şi cu cântări bisericeşti, nobilul Corniş a dus icoana de la Nicula în castelul său din Benediug, de lângă Dej şi împreună cu credincioşii prezenţi la procesiune ţi-a cântat, Preanevinovată, astfel:
Bucură-te, Sfântă Fecioară, că icoana ta e făcătoare de minuni;
Bucură-te, că lăcrimarea ochilor tăi în icoană a fost cu adevărat o minune;
Bucură-te, că pentru minunea aceasta locul icoanei trebuia să fie mai strălucitor;
Bucură-te, că prin procesiune religioasă icoana ta a fost mutată în castelul din Bendiug;
Bucură-te, că la tine, Maică Sfântă, găsim izvor de milă şi de vindecare;
Bucură-te, prea luminată, că ne-ai adus nouă Lumina cea neapusă;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 6
Sfânta icoană făcătoare de minuni a fost depusă în capela castelului din Bendiug în 12 aprilie 1694, în prezenţa poporului, a conducătorilor locali şi cu toţii au dat slavă Maicii Domnului cântând: ***Aliluia!***

Icos 6

Nobilul Corniş rugându-se fierbinte către Maica Domnului, înaintea icoanei sale făcătoare de minuni, a obţinut dar de la Dumnezeu, ca soţia sa să-i aducă pe lume un băiat. Noi creştinii, cu bucurie duhovnicească îi cântăm Sfintei Fecioare Maria astfel:
Bucură-te, că icoana ta a fost depusă cu toate onorurile în capela castelului din Bendiug;
Bucură-te, că la eveniment a participat, cu multă dragoste, un mare număr de creştini;
Bucură-te, Preacurată, că nobilul Corniş s-a rugat fierbinte înaintea icoanei tale;
Bucură-te, că, prin mijlocirea ta către Domnul Iisus Hristos, soţia nobilului a născut un băiat;
Bucură-te, car în chipul cel de foc, care ai purtat Focul dumnezeiesc;
Bucură-te, fântână purtătoare a Apei Vieţii - Hristos, Dumnezeul nostru;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 7
Vestea aducerii Sfintei iale icoane la castel, Preasfântă Fecioară Maria, s-a răspândit în localităţile apropiate şi mulţi credincioşi au venit în pelerinaj să se închine prea blândului tău chip, aducând daruri şi cântându-ţi: ***Aliluia!***

Icos 7
Nobilul Corniş a luat legătura cu pictori iconari pricepuţi din acea vreme, pentru a face o copie icoanei Fecioarei lăcrimânde. Această copie, realizată cu talent de un pictor hărăzit de Dumnezeu, a fost dăruită Bisericii Universităţii din Cluj. Credincioşii care s-au închinat înaintea ei te-au slăvit prea binecuvântată, zicând:
Bucură-te, că vestea aducerii icoanei la castelul din Bendiug s-a răspândit printre creştinii din împrejurimi;
Bucură-te, că ei au venit să se închine chipului tău, Fecioară şi să-ţi aducă daruri;
Bucură-te, că nobilul Corniş a adus la castel un pictor iscusit, care a făcut o copie aidoma icoanei tale;
Bucură-te, că această copie a icoanei a fost dăruită Bisericii Universităţii din Cluj;
Bucură-te, prea curată Fecioară, turn al fecioriei, pildă a curăţiei;
Bucură-te, cămară prea curată a Cuvântului, începutul îndumnezeirii tuturor;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 8
Pentru adeverirea lăcrimării icoanei, o comisie bisericească, alcătuită din trei preoţi bine pregătiţi în drept bisericesc şi în teologie, au mers la Bendiug şi la Nicula,

au întocmit procese verbale însoţite de dovezi numeroase, care au consfinţit realitatea fenomenului; şi toţi preoţii au strigat: ***Aliluia!***

Icos 8

Creştinii din Nicula au cerut restituirea grabnică a chipului sfânt, spunând că în caz contrar se vor răzvrăti, iar Corniş a hotărât să ducă sfântul odor şi să-l reaşeze în Biserica din Nicula. Aceasta s-a întâmplat în prima duminică după Crăciun a anului 1695, şi toţi credincioşii, bucuroşi ţi-au cântat, Fecioară, astfel:

Bucură-te, că o comisie de trei preoţi a verificat minunea lăcrimării icoanei;

Bucură-te, că actele întocmite de ei şi dovezile însoţitoare au consfinţit realitatea fenomenului;

Bucură-te, că temându-se de răzvrătirea oamenilor, nobilul Corniş a restituit Bisericii parohiale icoana;

Bucură-te, că icoana a fost adusă în Biserica din Nicula în 1695, în prima duminică după Crăciun;

Bucură-te, Preasfântă, că sub acoperământul tău se adăpostesc toţi credincioşii;

Bucură-te, izvor de minuni care îi răcoreşti pe cei însetaţi de cele sfinte;

Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 9

Începând din anul 1701 şi până în prezent, ai săvârşit numeroase minuni de la icoana ta, prea curată, păstrându-se multe mărturii despre acestea. Mulţi oameni cu boli grele, accidentaţi grav, bolnavi de cancer sau epileptici, care cu smerenie s-au rugat fierbinte chipului tău, s-au vindecat, Fecioară, prin puterea harului tău şi cu mulţumire I-au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 9

Soţia comandantului garnizoanei din Cluj, pe nume Cristina, fiind pe punctul de a orbi, cu multă credinţă s-a rugat ţie, Maică Sfântă, şi-a aşezat pe ochi copia icoanei şi s-a vindecat. Între 1712 şi 1782, de teama tătarilor icoana a fost îngropată în terenul din preajma Bisericii. Când a fost dezgropată, rama ei era putrezită, dar pictura rămăsese neatinsă. Cei care au văzut aceasta cu credinţă ţi-au strigat, Maică Sfântă, astfel:

Bucură-te, că ai revărsat de la icoana ta râuri de har;

Bucură-te, că prin harul tău i-ai vindecat pe cei cu boli grele, care cu credinţă neclintită ţi s-au rugat;

Bucură-te, că ai vindecat-o pe Cristina, care fiind aproape să orbească şi-a pus pe ochi copia icoanei;

Bucură-te, că de frica tătarilor icoana a fost şaptezeci de ani îngropată în pământ;

Bucură-te, că fiind dezgropată icoana avea rama putrezită şi pictura neatinsă;
Bucură-te, rug îmbrăcat cu focul Dumnezeirii, că de Îngeri eşti mult lăudată;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 10

Multe şi mari minuni de vindecare s-au săvârşit de la icoana ta cea binecuvântată, Maică şi Fecioară, de când a fost pictată şi până în prezent; că binecuvântând prima icoană zugrăvită de Sfântul apostol Luca, numită Povăţuitoarea, ai transmis acesteia şi tuturor icoanelor care s-au pictat ulterior, darul facerii de minuni, ca toţi cei care se vor închina lor să strige: ***Aliluia!***

Icos 10

O femeie săracă, numită Comăneasa, care zăcea oloagă în pat şi nu avea pe nimeni să-i poarte de grijă, le-a rugat pe vecinele, care au venit să o vadă, să ducă la Mănăstirea Nicula nişte flori pe care să le atingă de icoană, că visase că aşa se va vindeca. Făcând întocmai femeile au dat florile bolnavei care le-a pus sub pernă şi a doua zi, ea s-a trezit perfect sănătoasă. Cu bucurie îţi cântăm, Preabinecuvântată, aşa:
Bucură-te, că ai pogorât asupra icoanei tale darul de a vindeca oamenii;
Bucură-te, că o femeie dintr-un sat vecin Niculei, zăcea oloagă în pat, neavând cine să o îngrijească;
Bucură-te, că femeia a rugat nişte vecine să ducă flori la Mănăstirea Nicula şi să le atingă de icoană;
Bucură-te, că primind florile atinse de icoană şi punându-le sub pernă, femeia s-a trezit vindecată;
Bucură-te, prea curată, floarea nestricăciunii;
Bucură-te, prea smerită, cununa înfrânării;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 11

În 1908, la Pogorârea Duhului Sfânt au venit la Mănăstirea Nicula doi tineri soţ şi soţie, din zona Clujului, căsătoriţi la începutul anului. Cei doi soţi s-au rugat înaintea Sfintei icoane ca Maica Domnului să vindece femeia, care la două săptămâni de la căsătorie rămăsese mută, şi au cântat: ***Aliluia!***

Icos 11

Tinerii au plecat pe jos acasă şi la vremea Vecerniei, obosiţi de drum, s-au odihnit lângă un pom la intrarea în Iclod. Ridicându-se pentru a merge mai departe femeia

a început să vorbească, iar la praznicul Adormirii Maicii Domnului ea a venit la Mănăstire pentru a mulţumi Maicii Sfinte. Cu dragoste să spunem:
Bucură-te, Măicuţă că în 1908, de Rusalii au venit doi tineri, soţ şi soţie, căsătoriţi la începutul anului;
Bucură-te, că soţia îşi pierduse glasul la două săptămâni de la nuntă;
Bucură-te, că amândoi s-au rugat înaintea icoanei, ca tânăra femeie să-şi recapete glasul;
Bucură-te, că la întoarcere acasă femeia s-a vindecat;
Bucură-te, că în acelaşi an, la praznicul Adormirii Maicii Domnului, ea a revenit să-ţi mulţumească;
Bucură-te, Maică prea curată, vas ales care ai primit revărsat mirul cel nedeşertat;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 12
Pace şi linişte cerească pogori, Măicuţă asupra credincioşilor ce vin la Nicula, la icoana ta sfântă. Toţi cei care se închină sfântului tău chip, Fecioară, îşi aşează fruntea pe el şi îl îmbrăţişează cu dragoste, primesc harul tău, care alungă oboseala, bolile şi necazurile; şi toţi te slăvesc cântând: ***Aliluia!***

Icos 12
Icoana, zidită între 1948 şi 1964 pentru a fi ferită de furturi, a fost dată Arhiepiscopiei Clujului. A fost restaurată şi apoi la 24 martie 1992 a fost adusă de un sobor de preoţi la Mănăstirea Nicula; iar preoţii cu dragoste ţi-au cântat, Preacurată, astfel:
Bucură-te, că orice creştin, care cu evlavie se închină Fecioarei lăcrimânde, primeşte harul tău;
Bucură-te, că prin harul tău aduci pace în sufletele credincioşilor izbăvindu-i de boli şi de necazuri;
Bucură-te, că pentru a nu fi furată icoana a fost zidită între 1948-1964 şi a fost dată în păstrare până în anul 1991 Arhiepiscopiei Clujului;
Bucură-te, că sfântul tău odor a fost restaurat în perioada 1991-1992;
Bucură-te, că pe 24 martie 1992 a fost adusă de un sobor de preoţi la Mănăstirea Nicula;
Bucură-te, Împărăteasa Îngerilor şi a oamenilor, coroană scumpă a împăraţilor credincioşi;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 13 (de 3 ori)

O, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Marie, povăţuitoare slăvită a credincioşilor, cea numită în icoana ta sfântă de la Nicula, Fecioară lăcrimândă, primeşte smerita noastră rugăciune, pe care cu evlavie o înălţăm către tine. Te rugăm să mijloceşti pentru noi (nume) la Fiul Tău, Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, să miluiască pe toţi cei care cu credinţă cântă: ***Aliluia!***

Se zice iarăşi:

Icos 1

Icoana Povăţuitoare a fost zugrăvită în anul 1681 şi adusă în Biserica parohială, unde a fost cinstită cu multă evlavie de creştinii din Nicula. Aceştia au prea mărit-o pe prea curata Fecioară Maria, a cărei privire este încântătoare şi nu poate fi descrisă în cuvinte. Vestea despre frumuseţea icoanei s-a răspândit rapid în rândul creştinilor din satele vecine Niculei şi aceştia au venit în pelerinaj, să se închine Fecioarei, rostind:

Bucură-te, Povăţuitoare, că icoana ta a fost adusă în Biserica parohială în 1681, anul zugrăvirii sale;

Bucură-te, Preacurată, că Sfântul tău chip a fost cinstit cu multă evlavie de creştinii de la Nicula;

Bucură-te, Măicuţă Sfântă că privirea ta este încântătoare şi nu poate fi descrisă în cuvinte;

Bucură-te, că auzind de frumuseţea icoanei tale creştinii din vecinătăţile Niculei au venit să i se închine;

Bucură-te, binecuvântată, car prea sfânt al Celui ce şade pe Heruvimi;

Bucură-te, Maică Preasfântă care L-ai purtat pe Cel ce pe toate le poartă;

Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 1

Preasfântă Fecioară, l-ai binecuvântat pe preotul Luca din Iclod să picteze cu măiestrie prea sfânt chipul tău şi pe Ioan Cupsa din Nicula să cumpere de la preot icoana şi cu mulţumire să o dăruiască Bisericii parohiale din Nicula, ca toţi creştinii care se vor închina ei să-I cânte lui Dumnezeu: ***Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!***

Apoi:

Rugăciunea

O, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, spre tine ne îndreptăm gândurile, inimile şi toate simţurile noastre şi cu smerenie te rugăm să zdrobeşti cu nebiruita-ţi sfinţenie pe vrăjmaşii noştri şi ai Fiului tău prea iubit, Domnul, Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Te rugăm îndreaptă-ne pe cărările mântuirii şi întoarce-ne pe toţi la credinţă. Te rugăm Fecioară, roagă-te pentru Sfânta Biserică, pentru propovăduirea Sfintei Evanghelii pe întregul Pământ, pentru poporul român şi pentru conducătorii lui.

Te rugăm să mijloceşti la Domnul Iisus Hristos să coboare Lumina Sa binefăcătoare asupra noastră, asupra celor pentru care ne rugăm, asupra văduvelor, a orfanilor, a celor săraci, necăjiţi, bolnavi, a celor prigoniţi pentru credinţă.

Te rugăm prea luminată, să mijloceşti şi pentru cei adormiţi, pentru care ne rugăm ţie.

Te rugăm atotbună Stăpână, ajută-ne să ne pocăim pentru păcatele noastre, să iubim Biserica şi toate cele sfinte, să ne spovedim adesea şi renunţând la vicii şi la necredinţă să alergăm la chemarea divină a Blândului tău Fiu.

Te rugăm Măicuţă Sfântă, să te rogi şi pentru nevoile noastre (rostiţi-le) şi să le împlineşti precum voieşti.

Maică Fecioară, binecuvântată să fii în veci şi binecuvântate să fie lucrările tale în Ceruri şi pe Pământ. Îţi mulţumim, Măicuţă pentru tot ajutorul tău sfânt. Amin!

Ne vorbeşte părintele Andrei de la Deva (I): Icoana de la Nicula

Străvechi centru de credinţă şi de cultură românească, Mânăstirea Nicula este una dintre cele mai importante ale Transilvaniei, unică într-un fel prin marile pelerinaje anuale, ce se fac aici în ziua de 15 august, praznicul adormirii slăvitei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria.

Încă din jurul anului 1300, tradiţia păstrează amintirea unui pusnic cu viaţă sfântă – ieroschimonahul Nicolae, care trăind aici a împrumutat numele său mânăstirii şi satului Nicula aşezat la poalele dealului.

Despre sat prima însemnare care îi confirmă existenţa, datează din anul 1326, iar mânăstirea, prin documente scrise este atestată ceva mai târziu, in jurul anului 1552. Rolul duhovnicesc şi cultural al mânăstiriii Nicula, pentru credincioşii ortodocşi români din Transilvania, a avut şi are o importanţă covârşitoare. Acest s-a lucru dovedit mai ales în vremurile grele, vremuri de dureri şi de întristare, vremuri de nelinişte şi de tulburare pentru Biserică şi societate. Atunci sfânta Fecioara Maria, Maica Fiului lui Dumnezeu şi Maica duhovnicească a credincioşilor, ocrotitoarea cea tare tuturor creştinilor, îşi arată ajutorul şi puterea ei nebiruită, rolul ei de călăuzitoare-odighitrie, a oamenilor către Hristos, adevăratul Dumnezeu. Intervenţia puternică şi salvatoare a Maicii Domnului, care s-a făcut arătată de multe ori în istorie, la mânăstirea Nicula, sfânta Fecioară Maria o face prin sfânta ei icoană făcătoare de minuni.

Odată cu sălăşluirea aici a minunatei icoane, pentru aceasta mânăstirea începe practic o nouă istorie. O istorie plină de slavă şi de umilinţă în acelaşi timp, în care

străluceşte deopotrivă durerea sfântă a jertfei Crucii şi lumina veşnică şi netrecătoare a Învierii. Mânăstirea întru începuturile ei a fost o modestă, dar izvorâtoare de lumină, vatră isihastă. Pătrunsă de liniştea codrilor şi de focul iubirii dumnezeieşti, de albastru cerului şi de dorul împărăţiei celei de Sus, de curăţia văzduhului şi de verdeaţa odihnitoare a pajiştii, de frumuseţea multicoloră a florilor de câmp împletite cu frumuseţea vieţii duhovniceşti izvorâtoare de multe daruri, care este consumată tainic între arderea pâlpâietoarere lumânărilor şi a rugăciunilor fierbinţi.

Sihăstria cuviosului avva Nicolae s-a făcut mai apoi o vatră revărsătoare de lumină şi de credinţă, de mângâiere şi de nădejde pentru credincioşii satelor din jur, locuite de ţărani în majoritatea lor. Aici a funcţionat, secole de-a rândul o renumită şcoală de pictură, dar şi o şcoală pentru copiii sătenilor. În timpul domniei sale (1457-1504) sfântul Ştefan cel Mare, a întărit mânăstirea Nicula din eparhia Vadului, cu călugări-iconari de la mânăstirea Voroneţ, unde era stareţ cuviosul Daniil Sihastrul.

Marele profesor şi om de cultură Ioan Apostol Popescu (1920-1984) îndrăzneşte să spună că aici la Nicula ar fi fost preparat celebrul albasru de Voroneţ, când marele voeivod a construit mânăstirea de acolo, închinată Sfântului Mare Mucenic Gheorghe.

La vremea sorocită mănăstirea Nicula a gustat şi ea, din potirul amar al suferinţelor şi al nenorocirilor venite de la Curtea vieneză. Din ordinul crăiesei Maria Tereza , docil dus la îndeplinire de către generalul Adolf Bukov, s-au distrus aproape două sute de mânăstiri ortodoxe şi odată cu ele monahismul ortodox transilvan. Dacă la anul 1730, o hartă cu Ungaria mare de atunci, prezenta mânăstirea Nicula, ca un puernic complex monahal, cu biserică din zid şi zece clădiri existente, la sfârşitul secolului al IX-lea, aici nu mai exista decât o veche biserică din lemn care a adăpostit vreme îndelungată sfânta icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Vechea biserică din lemn a fost mistuită de flăcările unui incendiu în anul 1973. Un an mai târziu cea actuală i-a luat locul, adusă fiind din satul Năsal-Fânaţe, data costruirii ei fiind anul 1650. Intrată în posesia şi administrarea Bisericii Greco-catolice, mânăstirea nu a mai avut viaţă monahală propriu-zisă, cu călugări –vieţuitori, cu slujbe de zi şi de noapte. Slujbele se ţineau doar la marile sărbători ale Maicii Domnului, Naşterea, Buna-Vestirea şi Adormirea ei.

Pentru evlavia credincioşilor, care continuau să vină în număr mare la Nicula, s-a construit biserica din zid, între anii1875-1879. Ea a fost costruită prin strădania

profesorului Mihail Ivaşco, în stil neo-roman, căruia I s-au adăugat mai târziu (1909-1910), pridvorul şi cele două turle. O scurtă perioadă 1936-1948, s-a încercat înfiriparea unei obşti monahale de către un vrednic egumen, părintele Leon Man. După revenirea mânăstirii în sânul Bisericii Ortodoxe, în anul 1948, tânăra obşte venită de la Mânăstirea Secu în frunte cu părintele stareţ Arhimandritul Varahiil Jitaru, s-a confruntat cu starea dezastruoasă în care au găsit mânăstirea, precum şi cu anii de prigoană şi dictatură comunistă. Dintre stareţi mai importanţi din această perioadă, au fost părintele Mihail Goia, devenit apoi renumit stareţ al mânăstirii Topliţa. Părintele Arhimandrit Serafim Măciucă (stareţ între anii 1960-1969) cel care în anul 1962 la 30 ianuarie, a găsit sfânta icoană a Maicii Domnului, ascunsă de către călugării uniţi. Părintele Arhimandrit Cleopa Nanu (stareţ între anii 1969-1991),este cel care avut cea mai îndelungată şi rodnică stăreţie,din perioada grea a dictaturi comuniste.

După anul 1990 încet, încet după multe greutăţi şi poticniri, viaţa monahală a început să se dezvolte şi să i-a avânt. Aceasta în special, datorită a trei evenimente importante, petrecute în istoria mânăstirii, în perioada de după revoluţia din decembrie 1989. Readucerea de la Arhiepiscopia din Cluj, în biserica mânăstirii, a sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu ocazia praznicului Bunei-Vestiri, 25 martie 1992. Datorită ei mânăstirea a devenit un izvor pururea curgător de har şi binecuvântare, fapt care a sporit mereu, numărul şi râvna vieţuitorilor, precum şi a credincioşilor care vin aici.

Al doilea fapt important petrecut în aceiaşi perioadă, a fost numirea de către Preasfinţitul Episcop dr.Irineu Pop Bistriţeanul, (astăzi Arhiepiscopul Alba-Iuliei) ca stareţ al mânăstirii Nicula a cunoscutului, apreciatului şi iubitului duhovnic din municipiul Cluj –Napoca, părintele Vasile Fluieraş, actualmente episcop vicar al Arhiepiscopiei noastre, din oraşul amintit.

Sub oblăduirea şi grija duhovnicească a Preasfinţiei Sale, au venit numeroşi tineri care s-au format ca monahi, ca preoţi şi duhovnici, mai apoi ca stareţi sau chiar episcope (de pildă preasfinţitul Timotei, episcopul Spaniei şi Portugaliei) care astăzi slujesc în mânăstiri importante, din arhiepiscopia Vadului, Feleacului şi Clujului sau în alte locuri. Al treilea fapt de mare importanţă a fost venirea la Cluj ca arhiepiscop, iar mai apoi ca mitropolit, a cunoscutului teolog, literat, scriitor, poet, dramaturg, memorialist, om de cultură, mărturisitor şi patriot, arhimandritul Bartolomeu Valeriu Anania (1921-2011). Înaltpreasfinţiei sale i se datorează renaşterea şi propăşirea unică în istoria ei, atât a arhiepiscopiei Clujului, ridicată la rang de mitropolie în martie 2006, cât şi rectitorirea mânăstirii Nicula, care i-a devenit din anul 1997, a doua reşedinţă. Aici în acest loc de har ales de Maica

Domnului, pe care părintele mitropolit Bartolomeu l-a iubit atât de mult şi-a strămutat atelierul biblic, isprăvind diortosirea Sfintei Scripturi începută la Văratec. Petrecea aici de regulă a doua parte a săptămânii, în munca scrisului, în meditaţie şi în rugăciune. Pentru rectitorirea mânăstirii s-a gândit împreună cu părintele stareţ Dumitru, şi părinţii din consiliu de conducere, la un proiect care să cuprindă un ansamblu monahal şi cultural vrednic de renumele Niculei şi în acelaşi timp folositor lucrării duhovniceşti, misionare, culturale şi artistice ce se desfăşoară aici. Din ansamblu elaborat în anul 2002, face parte din noua biserică-catedrală, casa de creaţie devenită „casa mitropolitul Bartolomeu'', centru de studii patristice şi catehetice, bibliotecă, muzeu, stăreţia, un nou corp monahal şi administrativ, clopotniţă, arhondaric, pangar şi poartă de intrare, ateliere de pictură şi sculptură.

Toate activităţile duhovniceşti, administrative-gospodăreşti şi culturale, sunt patronate şi spijinite de către Maica Domnului, Sfânta Fecioară Maria, adevărata stareţă şi egumenă a acestei mânăstiri.

Sfânta icoană a Maicii Domnului de la Nicula fost pictată de către preotul ortodox Luca, din comuna Iclod, judeţul Cluj, în anul 1681. Ea s-a pictat la cererea şi pe cheltuiala nobilului român Ioan Cupşa din Nicula, care a donat-o bisericii din acest sat. Fără îndoială că preotul iconar Luca, a fost un om viaţă duhovnicească aleasă, dublată de un real talent artistic. Cu penelul său măiestrit a zugrăvit şi multe alte icoane, dintre care se păstrează unele până în zilele noastre.Trei dintre ele sunt făcătoare de minuni.

- *Una existentă la mânăstirea Strâmba, din judeţul Sălaj numită „Dulcea sărutare'' iar*
- *cealaltă în biserică sfinţii apostoli Petru şi Pavel, măreaţa catedrală ce se construieşte în cartierul Mănăştur din municipiului Cluj-Napoca.*
- *A treia cea mai renumită, cea mai iubită şi mai cinstită pentru multele ei minuni şi binefaceri, este cea de la Mânăstirea Nicula. Renumele şi minunile ei binefăcătoare au depăşit demult graniţele ţării şi bisericii noastre româneşti, fiind fără îndoială, numărată şi venerată, între cele mai vestite icoane făcătoare de minuni ale ortodoxiei universale.*

Zugrăvită după rânduiala erminiei bizantine, încadrată în categoria odighitria (îndrumătoarea), ea s-a remarcat dintru început prin frumuseţea ei artistică, dar mai mult decât atât printr-o cerească frumuseţe duhovnicească. Un document de la anul 1736, primul cunoscut, descrie frumuseţea plină de splendoare şi măreţia plină de har a Persoanelor zugrăvite în sfânta icoană,scriind: ***„Chipul Maicii Fecioare şi al Fiului pe care-L ţine în braţul stâng, cuprinde întreaga icoană***

într-o proporţie potrivită. Faţa Maicii Domnului e lungăreaţă de culoarea spicului de grâu, mai roşie în ambele obrazuri, cu ochii negrii, iar corpul înclinat puţin, cu o privire plină de graţie şi cu atât mai fermecătoare, fiindcă până acum nici un penel nu i-a redat aşa splendoarea şi farmecul ei ceresc. Micuţul are o înfăţişare strălucitoare, cu capul descoperit. Maica îşi atinge sânul, fruntea ei fiind ascunsă într-un văl de culoarea cerului, peste care din afară peste creştet se lasă o haină purpurie umbrită cu negru şi vânăt. Întreaga icoană imitează ceia ce a vrut sfântul evanghelist Luca să deie icoanei sale. Afară de acestea Fecioara are două stele pe haină, una pe creştet, cealaltă pe umărul drept. Capetele ambelor figuri le înconjoară o glorie strălucitoare".

În continuare, privind sfânta icoană, vedem că mâna dreaptă a sfintei Fecioare este îndreptată spre Fiul ei, arătând originea Lui divină, dar şi prezentându-se pe sine ca ceia ce arată calea. Ea prin smerenia, curăţia şi iubirea ei, ne arată calea care conduce sufletele spre Hristos-Dumnezeul Om, ca unic Mântuitor al nostru. Iar Pruncul deşi este purtat şi ţinut în braţe de Maica Sa, braţul ei fiind mai mult decât un tron de Heruvimi, binecuvântează cu mâna dreaptă. Prin aceasta se prezintă pe Sine ca Făcătorul, Atotţiitorul şi Proniatorul a toate cele zidite, inclusiv a Maicii Sale. Un alt document din anul 1930 aminteşte proporţiile icoanei zugrăvite pe lemn de tei ca având o lungime de 86 de cm. şi lăţimea de 65 de cm., grosimea scândurei având 2 cm.

Aşezată în tâmpla bisericii din satul Nicula sfânta icoană a Maicii Domnului, s-a arătat de la început ca un izvor de lumină, şi de bucurie, bucurând cu prezenţa ei pe ţăranii credincioşi ai satului şi pe cei din satelor vecine.

Începutul minunilor:

Mângâierile, alinarile şi bucuriile aduse de sfânta icoana a Maicii Domnului, credincioşilor locuitori ai satului Nicula, nu au fost probabil cunoscute de către autorităţile oficiale hasburgice, care stăpâneau pe atunci Transilvania. ***La 15 februarie 1699 însă, s-a întâmplat o minune, a cărei veste a străbătut ca fulgerul satul Nicula, împrejurimile şi depărtările, ajungând până la Viena, vestita capitală a imperiului. Militarii Regimentului Vasas al Măriei sale Crăieşti de Hohenzolern, fiind aşezaţi în satul Nicula şi în împrejurimi mergeau adesea la biserica ortodoxă din satul Nicula. S-a întâmplat că la acea dată mergând în biserică şi uitându-se la sfintele icoane, au văzut icoana Maicii Domnuului cu Pruncul lăcrimând. Au încremenit în faţa minuni şi au alergat la preotul ortodox al satului părintele Mihail, spunându-i minunea. Acesta a venit în grabă şi privind uimit, nu a putut înţelege motivul plângerii. Vestea s-a răspândit cu***

iuţela fulgerului, căci în ziua de 22 februarie 1699 toţi locuitorii satului Nicula şi din împrejurimi au privit cu uimire minunea lăcrimării, examinând icoana pe toate părţile.Au văzut că din ochii Sfintei Fecioare curgeau boabe mari lacrimi, mai mult din ochiul drept decât din cel stâng, unele ajungând până la gură iar altele rostogolindu-se-n jos, până la pământ.Această minune al lăcrimării sfintei icoane a ţinut mai bine de trei săptămâni, ea neavând o regularitate, timp în care a fost văzută de mii de martori. Între aceştea sunt nobili români şi maghiari, simpli ţărani, ofiţeri imperiali, soldaţi, preotul satului Nicula Mihail Pop şi contele Sigismund Korniş, guvernatorul Transilvaniei din acea vreme. Din categoriile amintite istoria consemnează douăzeci şi opt de martori, care au depus mărturia lor cu jurământ.

La câteva săptămâni după începutul minunii lăcrimării icoanei, contele Sigismund Korniş a hotărat să ducă sfânta icoană în paraclisul castelului său de la Benediuc. Într-o procesiune impresionantă desfăşurată pe data de 12 martie 1699, la care au fost prezenţi, atât autorităţile militare cât şi nobilimea ardeleană, sfânta icoană a fost dusă la castelul amintit. Datorită unei puternice revolte a locuitorilor niculeni, şi a celor din împrejurimi, contele a fost nevoit să readucă icoana în biserica din satul Nicula, în ajunul praznicului Bunei-Vestiri - 24 martie din acelaşi an. Ea a rămas o vreme închisă şi sigilată, până ce curtea de la Viena urma să ia o decizie în privinţa ei. Împăratul de la Viena, a hotărât cu multă înţelepciune ca icoana miraculoasă, să nu fie nici a sătenilor, nici a guvernatorului, ci se cuvine să fie undeva într-un loc neutru, unde să poată fi cinstită şi venerată de către creştini de orice neam şi de orice lege. Acest loc hotărât de Dumnezeu şi sfânta Sa Maică, prin împăratul de la Viena, a fost biserica sfintei mânăstiri Nicula, unde se păstrează până în prezent.

Prin aşezarea sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu Pruncul, pe tâmpla bisericii mănăstirii Nicula, această mănăstire va deveni o reşedinţă aleasă a Împărătesei cereşti şi unul dintre cele mai vestite locuri de pelerinaj din România şi din sud-estul Europei.

În vremuri grele mai ales, dar şi de bucurie, Maica Domnului a fost alături de smeriţii călugări şi zecile de mii de credincioşi care se îndreaptă spre sfânta ei icoană, cu ajutorul ei nepreţuit. Datorită pericolului străin, în perioada anilor 1714-1782, icoana a fost îngropată în pământ. Din 1948 , până la 31 ianuarie 1962, a fost din nou ascunsă de către călugării uniţi. A fost găsită de către părintele stareţ din acea vreme, arhimadritul Serafim Măciucă, în locul numit Lunca Bonţului, unde a stat ascunsă vreme de paisprezece ani. Dusă acolo, împreună cu odoarele mânăstirii, de către călugării greco-catolici, care la plecare au ars şi arhiva

mânăstirii. Sfânta icoană a fost zidită in geamul casei lui Vasile Chezan zis Moşuţul, tatăl unuia dintre călugări uniţi. Găsită, a stat în mânăstire doar câteva ore pentru că a fost ridicată de organele comuniste de securitate şi transportată la Cluj, la sediul Arhiepiscopiei ortodoxe. După o restaurare, executată între anii 1990-1991 care i-a redat frumuseţea şi strălucirea iniţială, a părăsit Clujul,revenind la Nicula într-o procesiune impresionantă din ajunul praznicului Bunei –Vestiri la 24 martie 1992.

De atunci nu a mai părăsit acest loc drag al ei, decât pentru scurt timp în câteve rânduri când ieşit în pelerinaj. Aceasta s-a întâmplat când a fost dusă la mânăstirile Parva şi Salva din iudeţul Bistriţa-Năsăud, în luna iunie 1998. La Catedrala Arhiepiscopală din Cluj, precum şi la în cartierul Mănăştur, în martie 1999, ocazia împlinirii a trei sute de ani de la minunea lăcrimării. Şi tot în Cluj, la praznicul Bunei-Vestiri din 25 martie anul 2006, cu ocazia înfiinţării noi Mitropolii a Clujului, Albei, Crişanei şi Maramureşului, şi întronizării de către părintele partriarh Teoctist, a părintelui arhiepiscop Bartolomeu Anania, ca Mitropolit. În fiecare dintre aceste pelerinaje ale sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului, zeci şi sute de mii de credincioşi au întâmpinat-o, nu puţine minuni au fost săvârşite, şi deasemenea nu puţine rugăciuni pline de durere au fost împlinite.

Maica Domului nostru Iisus Hristos, sfânta Fecioară Maria este persoana dăruită cu toate darurile duhovniceşti şi cea aleasă fiinţă din neamul omenesc. Ea nu a încetat să reverse dar din darurile ei şi ale Fiului ei, prin sfânta sa icoană făcătoare de minuni de la Nicula, până în zilele noastre. Lacrimile adevărate ale Maicii Domnului, izvorâte din sfânta sa icoană, vreme de aproape o lună de zile, au fost o minune care a rămas neştearsă, în adâncul sufletelor credincioşilor transilvani, care din generaţie în generaţie au păstrat amintirea până în zilele noastre. După aproape trei sute de ani pe la mijlocul veacului XX, după cele mărturisite de părintele arhidiacon Ilarion Mureşan, cel mai vrâstnic vieţuitor al mânăstirii, credincioşii din satul Nicula încă păstrau ca pe un odor de mare preţ, în sticluţe învelite cu ştergare, lacrimile Preacuratei. Le scoteau doar la marile sărbători şi praznice şi le sărutau cu multă evlavie şi iubire sfântă.

Minunile sunt urmarea unor rugăciuni ferbinţi, adresate Preacuratei Fecioare, cu inimă zdrobită şi umilită. Lacrimile noastre, pline de durere şi căinţă, când se unesc cu lacrimile ei, sfinte se transformă în lacrimi de bucurie. Dacă cele mai multe minuni, sunt cele ale unor vindecări, alinării şi tămăduirii sufletelor, au fost însă şi minuni materializate ca să spunem aşa, ale vindecării trupurilor, care şi ele sunt stăpânite nu de puţine boli de multele şi feluritele boli.

O parte dintre aceste minuni sunt cunoscute şi notate, cu mai multe sau mai puţine amănunte, altele poate cele mai multe, din felurite motive, au rămas tăinuite,uitate sau acoperite de negura timpului. Din cele pe care le vom înşirui într-o ordine pe cât se poate cronologică, unele sunt mai vechi, iar altele mai noi.Unele culese din cărţile care le-au notat, altele din mărturiile unor credincioşi sau părinţi ai mânăstirii, iar altele văzute personal.

1.Întâia minune consemnată, la doi ani după marea minune a lăcrimării,este cea consemnată de către căprarul regimentului princiar Hohenzollern,preotul iezuit Johann Rosenfeld într-o scrisoare din anul 1701. El a fost unul dintre cei care au propovăduit cultul Fecioarei lăcrâmânde şi minunea făcută, scriind: Mărire lui Dumnezeu şi Maicii Sale Sfinte. Eu Johann Rosenfeld, călugăr al ordinului iezuit, ceea ce relatez o dovedesc şi în scris în faţa lui Dumnezeu. Aflându-mă în satul Câţcău, aproape de Dej şi ascultând spovedania de Paşti a soldaţilor, am ţinut Liturghia - „missa''. Şi cum am ajuns la altar, m-a cuprins o durere îngrozitoare că abia am putut să mă ţin pe picioare. M-am rugat la Fecioara lăcrimândă şi îndată s-a tăiat durerea mea. După ridicare (sfinţirea) Sfintelor Taine m-a ajuns din nou acea cumplită durere şi nu mai speram să pot continua Liturghia. Din nou m-am îndreptat spre ea, şi cu mare evlavie i-am făcut făgăduinţă rugându-mă. Într-o clipită m-a scăpat, trecând de atunci doi ani fără să mai simt nimic din acea durere. Mulţumire Maicii celei bune şi sfinte, grabnic ajutătoare nevoilor şi bollilor noastre.

2. În acelaşi an 1701, harul minunilor izvorât din sfânta icoană a Maicii Domnului, arăta puterea tămăduitoare pentru cei ce se apropiau cu credinţă, căzând cu rugăciune şi lacrimi înaintea ei. Istoria aminteşte despre militarii regimentului împărătesc care se rugau cu credinţă în faţa icoanei; mame care se rugau cerând viaţă pentru copii lor bolnavi, aflaţi în prag de moarte. Însuşi fiul contelui Sigismund Korniş, a fost tămăduit prin milostovirea Maicii Domnului. În anii următorii plângerii alţi oameni se vindecă, iar nevoile şi incendiile încetează. Prin sfânta sa icoană, Stăpâna nostră cerească, Sfânta Fecioară Maria, rămâne o prezenţă vie şi binefăcătoare în mijlocul credincioşilor de-a lungul tuturor veacurilor.

3. La începutul secolului al XIX –lea este amintită vindecarea unui băieţel de şase ani, al domnului Janoş Thoraczkai, care fusese lovit de un cal. Când toate strădaniile doctorilor s-au dovedit zadarnice, părinţii au rămas doar cu credinţa şi nădejdea în Maica Domnului. Şi Sfânta Fecioară Maria nu a înşelat nădejdea lor. Copilul s-a tămăduit, iar părinţii au adus lacrimi de bucurie şi mulţumire.

4. O întâmplare fericită s-a petrecut cu soţia căpitanului Lorincz Barri,comandantul garnizoanei din Cluj, pe nume Cristina.Aceasta după spusele doctorilor urma ca la scurtă vreme să-şi piardă vederea. Cu credinţă că Maica Domnului o va ajuta, ea s-a rugat lipindu-şi ochii de sfânta Ei icoană (o copie a celei de la Nicula) şi astfel s-a vindecat.

5.Tot în acea perioadă prin rugăciune şi credinţă o altă femeie, soţia căpitanului garnizoanei din Gherla, a dobândit de la sfânta Fecioară Maria şi Maica milostivirii, vindecarea fiului ei bolnav de epilepsie. Soţia unui alt căpitan pe nume Horn, aflat în cantonament la garnizoana din Cluj, avea o tumoare internă încât nu putea să înghită nimic. Exista în cazul bolii ei, un real pericol de moarte prin sufocare. Atunci s-a îndreptat cu lacrimi şi rugăciuni fierbinţi către Maica Domnului rugându-se, fie să-şi recapete sănătatea tămăduindu-se fie să se bucure de o moarte uşoară şi lipsită de durere. A fost ascultată în prima rugăciune, tămăduindu-se de boala ei.

Între puţinele minuni consemnate la începutul sec. al XX-lea, sunt şi cele pe care le vom aminti în continuare.

6.Un băieţel armean din Gherla, cu numele Cristofor în vârstă de zece ani, era foarte bolnav de picioare încât nu putea deloc să se sprijine pe ele şi să umble. Într-o noapte mama lui a visat, că ar fi bine să ţină ajun nouă sâmbete pentru copilul ei, iar apoi să-l ducă la sfânta mânăstire Nicula. Ea la adus în grabă, atingându-l de sfânta icoană a Maicii Domnului. Băieţelul s-a vindecat imediat ieşind pe picioarele lui din biserică şi întorcându-se pe jos acasă.

7. O femeie bătrână şi singură se ducea foarte des la bisericuţa veche a mânăstirii şi se ruga cu lacrimi Maicii Domnului să-i descopere ceasul morţii, neavând pe nimeni care să-i poarte de grijă. Ea şi-a cumpărat sicriu singură pregătindu-şi cele de înmormântare. Descoperindu-i-se clipa plecării din această lume, în cea din urmă noapte a vieţii sale şi-a pus sicriul în mijlocul casei şi singură s-a culcat în el. A doua zi vecinii au găsit-o moartă aşezată în sicriu. Acesta este una dintre cele mai înduioşătoare minuni săvârşite de Maica Domnului, în nesfârşita Ei iubire şi milostivire de mamă.

8. Un credincios din satul Nicula a fost lovit de o boală cumplită care a culminat cu pierderea minţii şi intrarea lui într-o stare de nebunie. După oarecare vreme cei din familia sa văzându-l greu chinuit, l-au adus la mânăstire în faţa sfintei icoane. Prin rugăciuni ferbinţii la Maica Preacurată şi prin taina Sfântului Maslu, el s-a vindecat

degrabă. A plecat mulţumind lui Dumnezeu şi Preacuratei Sale Macii, pururea Fecioara Maria.

9. În anul 1904, un bolnav din păţile Sibiului care a zăcut aproape şapte ani la pat, a fost adus la sfânta mânăstire. Era numai piele şi os, iar de un an nu mai putea să vorbească. Se vedea că trăieşte, doar după mişcările produse de respiraţie în pieptul său. I s-a făcut Taina Sfântului Maslu, în biserică în faţa sfintei icoane. La sfârşitul Sfântului Maslu, spre surprinderea tuturor, a rostit cuvintele: „Binecuvântaţi părinţi cinstiţi şi mă iertaţi pe mine păcătosul''! Toţi au crezut atunci că sunt ultimile sale cuvinte înaintea unei morţi iminente. Dar contra aşteptărilor în acel moment a început vindecarea. Peste un an a venit singur la mânăstire pentru ai mulţumi Maicii Domnului pentru vindecarea sa şi ajutorul primit.

10. O femeie de lângă Ileanda, pe nume Pintea Maria era aşa de bolnavă, încât carnea trupului său începuse să putrezească. Fiindcă răspândea un miros îngrozitor, vara o îngropau zece-cinsprezece centimetri în pământ, pentru a fi tras mirosul din trupul ei bolnav. În timpul unui an de zile ea s-a rugat mereu Maicii Domnului pentru vindecare. La cererea ei stăruitoare, a fost adusă la mânăstirea Nicula,unde i s-a făcut Taina Sfântului Maslu, în biserica de lemn a mânăstirii. După săvârşirea Tainei Sfântului Maslu a ieşit din biserică pe picioarele sale. Apoi a mers în biserica mare a mânâstirii, unde este sfânta icoană, închinându-se şi mulţumind lui Dumnezeu şi Sfintei Fecioare Maria, pentru vindecarea sa.

11. În anul 1908, de praznicul pogorârii Sfântului Duh (Rusaliilor) au venit la sfânta mânăstire doi soţi din părţile Clujului. La două săptămâni de la căsătoria lor, femeia nu mai putea să vorbească, rămăsese mută. După ce au făcut rugăciuni stăruitoare către Maica Domnului, în faţa sfintei sale icoane, li s-a făcut şi Taina Sfântului Maslu. În drum spre casă, osteniţi de călătorie au oprit în satul Iclod, poposind la umbra unui pom. Ridicându-se spre a-şi continua drumul, femeia a grăit: „ Oare n-ar mai fi aproape să mergem peste dealul acesta ?" Din acel ceas a vorbit de parcă n-ar fi fost mută niciodată.

12. Un credincios din comuna Palatca judeţul Cluj, pe nume Gavrilă Mureşan, a fost lovit de trăsnet la data de 1 iulie 1914. Copleşit de durere a alergat la mânăstirea Nicula, cerând ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, ocrotitoarea pământenilor. După rugăciune şi săvârşirea Tainei Sfântului Maslu, s-a întors acasă însănătoşindu-se deplin.

13. O femeie înaintată în vârstă, săracă, fără copii şi rudenii în jurul ei, zăcea oloagă în pat, neavând absolut pe nimeni care să-i poarte de grijă.Singurii ei prieteni de nădejde, erau Mântuitorul Iisus Hristos şi Sfânta Sa Maică, preacurata Fecioară Maria. Comoara ei era credinţa nezdruncinată în Părintele îndurărilor. Într-o zi a rugat pe nişte femei să ducă la mânăstirea Nicula câteva flori, pe care să le atingă de sfânta icoană a Maicii Domnului. Ea a avut un vis în care îi vestise că numai aşa se va vindeca. Aducându-i-se florile atinse de icoana făcătoarei de minuni a Maicii Domnului, le-a pus sub căpătâiul ei. A doua zi când s-a trezit, s-a ridicat din pat sănătoasă, neînşelată fiind în nădejdea ei.

14. În anul 1924, o creştină din Gădălin comuna Apahida, pe nume Vişan Maria, era tulburată de duhuri necurate din cauza neînţelegerilor cu soacra ei. În chinurile şi durerile ei sufleteşti a ţinut post negru timp de şapte zile (din 8 până în 14 septembrie), gustând doar seara puţină hrană uscată. Apoi a pornit în pelerinaj la Nicula spre a se ruga în mânăstire, la sfânta icoană a Preacuratei Fecioare Maria, spre a fi uşurată de stâmtorările sale. Întorcându-se acasă a avut un vis, în care Sfânta Fecioară i s-a arătat în slavă şi lumină negrăită, spunându-i: „Nu te teme, încet, încet, te vei vindeca!” Şi într-adevăr, în timp de un an de zile, femeia şi-a redobândit cu desăvârşire liniştea şi sănătatea.

15. În anii de după cel de-al doilea război mondial 1944-1962, venea anual la mânăstirea Nicula, un creştin din zona Bârgăului, judeţul Bistriţa-Năsăud. În urma bolilor şi suferinţelor acumulate în vremea războiului, a ajuns paralizat cu puţine speranţe de a mai trăi. A fost adus cu căruţa, de către membrii familiei sale, la mânăstirea Nicula pentru a se ruga şi a i se face rugăciuni, în faţa icoanei Maicii Domnului. A făgăduit lui Dumnezeu şi Preacuratei Fecioare Maria că, dacă se va vindeca gravele boli care-l stăpâneau, va face de douăsprezece ori pe jos drumul, din satul său până la mânăstirea Nicula. În urma rugăciunilor făcute, s-a produs minunea vindecării, mergând în drumul spre casă, pe jos pe lângă căruţa cu care a fost adus. Apoi şi-a ţinut făgăduinţa cu vârf şi îndesat. A venit pe jos la Nicula, nu de douăsprezece ori cum făgăduise ci de optsprezece. Iar distanţa pe care a parcurs-o, era de aproximativ două sute de kilometri.

16. În primăvara anului 1993 o fetiţă din oraşul Cluj-Napoca, avea la încheietura mâinii drepte, o umflătură aproape cât o nucă care o durea mereu şi nu putea să scrie. Părinţi ei au dus-o la un medic, care consultându-o le-a spus că ar fi nevoie de o intervenţie chirurgicală. Dar că nu ar fi exclus ca umflătura să apară din nou. Atunci fetiţa şi-a îndreptat paşii spre sfânta mânăstire Nicula, unde cu credinţă s-a atins de sfănta icoană a Maicii Domnului. Ea se ruga cu evlavie şi nevinovăţie zicând:„Măicuţă Sfântă şi Preacurată, ajută-mă şi vindecă-mi mânuţa”!Călătorind

de trei ori la sfănta mânăstire şi atingându-se de fiecare dată de sfânta icoană făcătoare de minuni, umflătura a scăzut treptat până ce mâna i s-a vindecat deplin. Iată mărturisirea fetiţei: ,, De când m-am vindecat vin cu şi mai multă credinţă la mânăstire şi îi mulţuesc Maicii Domnului, care prin mila ei m-a vindecat. Eu cred că aceasta este o minune dumnezeiască, deoarece medicii mi-au spus că nu mă voi vindeca nici prin operaţie şi totuşi m-am vindecat. Acestea le spun nu spre mândrie, ci fiindcă vreau ca toată lumea să ştie câte minuni poate să facă această icoană slăvită.Vreau ca toţi oamenii să vină la mânăstire, la Nicula spre a o cinsti şi a i se închina ei".

17. În anul 1995, cu aproximativ două săptămâni înainte de praznicul Învierii Domnului, la mânăstire la Nicula, a venit o femeie în vârstă (de aproximativ şaizeci şi cinci de ani) A spus arhondarului mânăstirii (cel care se ocupă cu primirea şi găzduirea pelerinilor) că este din Braşov şi este bolnavă de cancer în ultima fază. Că a fost la Cluj la medici, care i-au spus că nu mai are mult de trăit. Aşa că în această stare fiind ar vrea să rămână la mânăstire, dacă s-ar putea până după Paşti, pentru a se ruga Maicii Domnului, în faţa sfintei icoane făcătoare de minuni, şi apoi zice: ,,Să merg şi să mor liniştită"! A rămas încadrându-se în toate rânduielile mânăstireşti, participând la slujbe şi ajutând pe la bucătărie. După sfintele Sărbători ale Paştilor a plecat acasă. În ziua sărbătoririi Naşterii Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul (24 iunie) din acel an, după săvârşirea sfintei Liturghii, în timp ce mergea spre chilie prin mulţime, fratele arhondar a fost prins de către cineva de mâneca hainei. Era femeia bolnavă din Braşov, pe care o găzdui-se în perioada sfintelor sărbători de Paşti la mânăstire. Prin rugăciunile făcute la icoana Maicii Domnului se vindeca-se! Zice:,,N-am mai murit părinte! Am fost la spital la Cluj şi medicii şi-au făcut cruce! Mi-au spus mulţumeşte lui Dumnezeu că te-ai vindecat! Şi acum am venit să-i mulţumesc Maicii Domnului! De atunci a mai venit ani buni la rând, să-i mulţumească Maicii Preacurate, care o vindecase şi-i ocrotea bătâneţile.

18. În luna februarie a anului 1996 a ajuns la mânăstirea Nicula, un credincios romano-catolic german, domnul Gerard Keding, care ulterior a devenit un apropiat şi prieten de suflet al mânăstirii. El vizitează constant mânăstirea Nicula, venind aici cel puţin o dată pe an. Domnia sa suferea de o gravă tumoare celebrală, urmând să suporte o intervenţe chirurgicală complicată, în urma căruia medicii îi acordau şanse minime de supravieţuire. Mărturiseşte că venind la Nicula, a intrat în paraclisul mânăstirii cu hramul Sfăntul Ierarh Nicolae, fiind într-o stare de adâncă deznădejde şi tulburare.Totul în jurul său era negru, văzduhul întunecat, pământul îi fugea de sub picioare. După rugăciunile făcute de către părintele Nicolae, preot de rând atunci, s-a liniştit şi apoi a plecat la operaţie împăcat

sufleteşte. Se încredinţându-se cu totul voii lui Dumnezeu simţindu-se împăcat sufleteşte, indiferent care ar fi fost rezultatul intervenţiei. Operaţia a durat nouă ore şi jumătate. În timpul ei a făcut stop cardiac, ceea ce a complicat situaţia, fiind nevoie de resuscitare. Contrar aşteptărilor puţin încrezătoare ale medicilor, operaţia a reuşit pe deplin.Au reuşit să îndepărteze acea tumoare canceroasă de la creier şi astfel să se vindece. Domnul Keding mărturiseşte că în timpul celor nouă ore şi jumătăte, cât a durat operaţia, o Doamnă distinsă, îmbăcată în alb ca o călugăriţâ, căruia nu putea să-i vadă faţa, l-a ţinut necontenit de mână. Aceasta era Maica Domnului, pe care o cinsteşte cu multă evlavie şi anual vine la Nicula, să-i mulţumească.

19. În vara aceluiaşi an, 1996, a venit la mânăstirea Nicula un bărbat posedat în vărstă de patruzeci şi doi de ani, împreună cu sora lui care-l îngrijea. Era dintr-o localitate din judeţul Mureş, şi s-a întâmplat să devină posedat de diavoli, în urma păcatelor săvârşite şi a unor vrăji ce i s-au făcut. A fost rânduit la cazare împreună cu sora lui, rămânând vreme de trei săptămâni. Era muncit îngrozitor de către diavoli, iar când participa la molitvele Sfântului Vasile, urla înspăimântător. Nu putea fi ţinut nici de mai mulţi oameni, se răsucea ca o elice. În timpul sujbei Vecerniei, a Praznicului Adormirii Maicii Domnului, la rugăciunea ierarhilor, a preoţilor, monahilor şi a sutelor de miii de credincioşi care vin la Nicula, se întâmplă ceva neobişnuit. Un har ceresc coboară de sus, o putere dumnezească care transformă şi vindecă sufletele şi trupurile. Se formează o atmosferă duhovnicească unică, poate în toată România, care poate face ca o inimă impietrită, plină de păcate şi de necredinţă, să izvorască lacrimi de umlinţă şi de bucurie duhovnicească.Atunci acest bărbat posedat s-a vindecat. Era lângă altarul de vară unde se oficia slujba Vecerniei praznicului. În timp ce slujitorii altarului şi credincioşii erau adânc cufundaţi în rugăciune şi-n cântare, copleşiţi de acel har ceresc despre care am amintit, el a urlat îngrozitor fugind prin mulţime spre pădure. După ce a alergat zece-douăzeci de metri, odată cu acel urlet, au ieşit şi demonii din el, vindecându-se. La sărbătoarea sfintei Parascheva de la Iaşi (14 octombrie) din acel an, au fost aduse pentru prima oară în România moaştele Sfântului Apostol Andrei cel Întâi chemat. Arhondarul mânăstirii, care a fost martor ocular al vindecării omului îndrăcit,l-a întâlnit acolo. Era împreună cu sora lui,liniştit şi întreg la minte. Tocmai se spovedise şi se împărtăşise cu preacuratele Taine ale Trupului şi Sângelui Mântuitorului Iisus Hristos.

20. În luna iulie a anului 1998 începuse să vină la mânăstirea noastră, partticipând la Taina Sfântului Maslu, un bărbat paralizat ca de cinzeci şi ceva de ani, adus cu căruciorul de către unii membri apropiaţi ai familiei sale. Era din localitarea Sângiorz-Băi, judeţul Bistriţa-Năsăud şi avea o constituţie fizică robustă. Lucrase

ca muncitor la pădure. După ce a venit de mai multe ori vineri seara la Taina Sfântului Maslu, el rămânea împreună cu rudele la mânăstire, pentru Sfânta Litturghie de a doua zi. Într-o sâmbătă dimineaţa după terminarea sfintelor slujbe, în faţa bisericii mânăstirii, a fost îndemnat de către cineva să spună Tatăl nostru şi să încerce să mişte mâinile. Şi-a dat seama că le poate mişca, apoi a început să mişte şi picioarele. În sfârşit s-a ridicat singur de pe cărucior şi a început să meargă. Nu-i venea să creadă ! Se închina, făcea mătănii, apoi a început să meargă în jurul bisericii pe coate şi pe genunchi. Mulţumea cu glas tare lui Dumnezeu şi Maicii Domnului şi plângea de bucurie ca un copil.

Arhim. Andrei Coroian